N O R A K S T S

Lieta Nr.42662008
A6258-09/44

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2009.gada 29.jūnijā

Administratīvās rajona tiesas
tiesnese S.Pone,

piedaloties atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Autotransporta inspekcijas pārstāvei Jolantai Liepai,

atklātā tiesas sēdē 2009.gada 16.jūnijā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Magam" (reģistrācijas Nr.44103034529) pieteikumu par Autotransporta inspekcijas 2008.gada 17.jūlija lēmuma Nr.290 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 22.augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemts sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Magam" (turpmāk arī – pieteicēja) pieteikums (reģistrācijas Nr.12851) par Autotransporta inspekcijas vadītāja 2008.gada 17.jūlija lēmuma Nr.290 (turpmāk arī – pārsūdzētais lēmums) atcelšanu. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2008.gada 25.augusta lēmumu ierosināta administratīvā lieta.

[2] Pieteicēja pieteikumā izklāsta šādus lietas apstākļus.

2008.gada 18.aprīlī Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas Rīgas nodaļas inspektors Jānis Apsītis uz autoceļa Rīga – Veclaicene 39 km apturēja pieteicējai piederošo automašīnu Volvo FH16 ar valsts numura zīmi */reģistrācijas numurs/*, kura veica iekšzemes kravas (malkas) komercpārvadājumus.

Inspektors J.Apsītis minētajai automašīnai veica kravas faktiskās masas kontroli, izmantojot portatīvos svarus HAENNI WL 103 (svaru plātnes Nr.4142 un 4144). Tika konstatēts, ka automašīnas otrās ass slodze pārsniedz 1900 kg, bet trešās ass slodze pārsniedz 760 kg. Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā - LAPK) 149.^{33} pantu, tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.BA408803.

Pamatojoties uz šo protokolu 2008.gada 14.maijā Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas vadītāja vietnieks Jānis Pūga pieņēma lēmumu, ar kuru pieteicējai tika piemērots naudas sods Ls 5000,00 (pieci tūkstoši latu).

Minēto lēmumu pieteicēja apstrīdēja Autotransporta inspekcijas vadītājām Guntaram Viziņam, taču ar 2008.gada 17.jūlija lēmumu Nr.290 apstrīdētais lēmums atstāts negrozīts. Kā pamatojums lēmumam minēts transportlīdzekļu svēršanas procedūras mērķis, vienlaikus atzīstot, ka šos, pārbaudē pielietotos svarus var izmantot tikai līdz 5% virsmas slīpumam un šaubu gadījumā par svaru darbības pareizību vai precizitāti tiek uzrādīti kļūdu paziņojumi, bet fakti, kas liecinātu par svaru nepareizu darbību, kontroles laikā nav konstatēti.

Pieteicēja uzskata pārsūdzēto lēmumu par nepamatotu, pamatojoties uz šādiem apsvērumiem.

[2.1] Ņemot vērā pārsūdzētājā lēmumā norādīto motivāciju, pieteicējai nav izprotams, par kāda veida kļūdu paziņojumu uzrādījumiem tiek runāts, tas ir, kas tos iesniedz vai kur tie tiek fiksēti.

[2.2] Pieteicēja uzskata, ka, G.Viziņš pilnībā nav noskaidrojis un klaji ignorējis pašu galveno faktu, vai iepriekšminētajā pārbaudes vietā, kur tika pielietoti attiecīgie svari, ceļa slīpums pārsniedz vai nepārsniedz 5% slīpumu, kas ir pats galvenais strīdus priekšmets šajā lietā.

[2.3] Pieteicēja pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 7.pantā ietverto principu, LAPK 272.pantu un Administratīvā procesa likuma 103.pantu, uzskata, ka G.Viziņš nav pilnīgi, vispusīgu un objektīvi noskaidrojis visus apstākļus, kas pamato administratīvā pārkāpuma esamību.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2008.gada 25.septembrī saņemtajos rakstveida paskaidrojumos Autotransporta inspekcija (turpmāk arī – atbildētāja), pieteicējas pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu neatzīst un tam nepiekrīt, pamatojoties uz šādiem apsvērumiem:

[3.1] Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas amatpersonas autotransporta svēršanu veic ar Autotransporta inspekcijas rīcībā esošajiem riteņu slodzes svariem WL103, ievērojot šo svaru lietošanas instrukciju, vispārējos padomus pareizai svēršanai ar portatīvajiem riteņu slodzes svariem, Autotransporta inspekcijas 2007.gada 1.jūnija svēršanas kārtību, lai novērstu Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumos Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi” (turpmāk - Ceļu satiksmes noteikumi) paredzēto ass slodžu un transportlīdzekļu faktiskās masas nesankcionētu pārsniegšanu, kā arī, lai nodrošinātu ceļu seguma un infrastruktūras saglabāšanu.

Saskaņā ar šo iepriekšminēto procedūru un Valts pārvaldes likuma 72.panta ceturto daļu, tā saistoša iestādei (tās struktūrvienībai, darbiniekiem).

Precīzu transportlīdzekļa svaru var noteikt ar svēršanas metodi, kas tika izdarīts kontroles laikā. Saskaņā ar HAENNI svaru lietošanas instrukciju, portatīvie auto svari HAENNI WL 103 var tikt lietoti līdz 5% virsmas slīpumam, kā arī pamatojoties uz svaru HAENNI WL103 vispārējiem padomiem pareizai svēršanai 3.daļu, 3.1 punkta, klase 3 maksimāli pieļaujamā kļūda statiskā svēršanā transportlīdzekļiem ar dubultām un trīskāršām asu sistēmām sliktā stāvoklī un sliktā svēršanas vietā (arī tajā gadījumā, kad ceļa virsma nav ideāli gluda, taisna vai horizontāla) var būt līdz 5%, svaru kļūda

vienmēr tiek atrēķināta, līdz ar to, nav pamata apšaubīt objektīvu svēršanas rezultātu.

Svēršanai izmantotie HAENNI portatīvie auto svari WL 103 atbilst 1997.gada 27.februāra likuma „Par mērījumu vienotību" un 2006.gada Ministru kabineta noteikumu Nr.180 „Neautomātisko svaru atbilstības novērtēšanas noteikumi" prasībām.

Šaubu gadījumā par svaru darbības pareizību vai precizitāti tiek uzrādīti kļūdu paziņojumi (kļūdu paziņojumus uzrāda svari). Fakti, kas liecinātu par svaru nepareizu darbību kontroles laikā, netika konstatēti.

[3.2] Atbilstoši Latvijas Republikas Ministru kabineta 2007.gada 24.jūlija noteikumu Nr.517 „Autopārvadājumu kontroles kārtības" 10.punkta 10.1 apakšpunktā noteiktajam, pieteicējai piederošais transportlīdzeklis faktiskās masas kontrolei (svēršanai) tika novirzīts uz autoceļa tuvumā esošo piemērotu vietu (no lietas materiāliem redzams, ka transportlīdzekļa kontrole veikta uz autoceļa Rīga – Veclaicene (A2) 39.km.), līdz ar to, nav pamata uzskatīt, ka ceļa seguma slīpums ir lielāks par 5%. Bez tam, saskaņā ar svaru lietošanas instrukciju, gadījumos, kad slīpums ir lielāks par 5%, svari var nedarboties.

[3.3] Atbildētāja norāda, ka visi lietā esošie materiāli kopumā pierāda pieteicējas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts LAPK $149.^{33}$ panta desmitajā daļā.

Līdz ar to, 2008.gada 17.jūlija lēmums Nr.290 ir tiesisks un pamatots, izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus, lēmumā ir norādes uz piemērotām tiesību normām, lietas faktiskajiem apstākļiem un likuma prasībām.

[4] Pieteicējas pārstāvji uz tiesas sēdi nebija ieradušies. Pieteicējai par tiesas sēdes laiku un vietu paziņots pienācīgā kārtā. 2009.gada 16.jūnijā tiesā saņemta pieteicējas pārstāvja advokāta A.Zaviļeiska iesniegums, kurā pārstāvis lūdz atzīt neierašanās iemeslus (tiesas sēde Vidzemes apgabaltiesā krimināllietā) par attaisnojošiem un lūdz atlikt lietas izskatīšanu uz vēlāku laiku. Tiesa, uzklausot atbildētāja pārstāvja viedokli, atzina par iespēju skatīt lietu bez pieteicējas pārstāvja klātbūtnes.

Tiesas sēdē 2009.gada 7.aprīlī pieteicējas sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Magam" pārstāvji Andris Zaviļeiskis un *M.K.* uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz pieteikumā minētajiem argumentiem.

[5] Tiesas sēdē atbildētājas pārstāve prasījumu neatzina uz pārsūdzētajā lēmumā un iesniegtajos paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, uzklausot atbildētāja un pieteicējas viedokli, kā arī pārbaudot lietas materiālus un procesa dalībnieku rakstveida paskaidrojumus, atzīst, ka pieteikums ir daļēji apmierināms, pamatojoties uz šādiem apsvērumiem.

[7] Lietā konstatēti šādi faktiskie apstākļi:

[7.1] 2008.gada 18.aprīlī Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas Rīgas nodaļas inspektors J.Apīnis sastādījis pieteicējai administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. BA 408803 par to, ka 2008.gada 18.aprīlī *A.V.* vadījis transportlīdzekli Volvo FH16, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa maršrutu Valmiera – Inčukalns ar malkas kravu, pavadzīme ACP Nr.716276. Veicot faktiskās masas pārbaudi ar portatīvajiem autosvariem HAENNI WL103 plates Nr.4142 un 4144, tika konstatēts faktiskais masas slodze uz otro asi 12000 kg, uz trešo asi 10800 kg, pie pieļaujamās 9500 kg. Aprēķinot 5% kļūdu, slodze uz otro asi 11400 – pārsvars 1900 kg. Uz trešo asi slodze 10260 kg – pārsvars 760 kg. Mērījumu čeks Nr.279. Protokolā konstatēts, ka ir pārkāpts Ceļu satiksmes noteikumu 208.punkts un 3.pielikuma 10.1.4.punkts, par ko atbildība paredzēta LAPK 149.^{33} panta desmitajā daļā (lietas 16.lapa).

[7.2] 2008.gada 18.aprīlī *A.V.* sniedzis paskaidrojumu, ka kravas pārsvars veidojies, jo nav gribējis atstāt vienu kubu malkas, tāpēc sakrāvis visu. *A.V.* domājis, ka malka nesvērs tik daudz. Paskaidrojumā norādīts, ka svari atradušies slīpumā, tāpēc *A.V.* apšauba to precizitāti, pēc *A.V.* domām svaru slīpums pārsniedz 5% (lietas 18.lapa).

[7.3] 2008.gada 14.maijā Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas vadītāja vietnieks J.Pūga pieņēmis lēmumu Nr.11J/BA 408803, ar kuru pieteicējai, pamatojoties uz LAPK 149.^{33} panta desmito daļu uzlikts naudas sods Ls 5000 (lietas 23.lapa).

[7.4] 2008.gada 18.jūnijā Autotransporta inspekcijā saņemts pieteicējas apstrīdēšanas iesniegums (lietas 25.lapa). Izskatot pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumu, Autotransporta inspekcijas vadītājs G.Viziņš 2008.gada 17.jūlijā pieņēmis lēmumu Nr.290, ar kuru atstāts negrozīts Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas vadītāja vietnieka J.Pūgas 2008.gada 14.maija lēmums Nr.11J/BA 4088403 (lietas 26.-28.lapa).

[8] LAPK 149.^{33} panta desmitajā daļā paredzēta atbildība par kravas pārvadāšanu bez noteiktā kārtībā izsniegtas atļaujas, pārsniedzot noteikto transportlīdzekļa (transportlīdzekļu sastāva) pieļaujamo faktisko masu par 6 tonnām vai vairāk vai ass slodzi par 1,5 tonnām vai vairāk. Normas sankcijā par šādu pārkāpumu paredzēta administratīvā atbildība - naudas sods transportlīdzekļa vadītājam no divsimt līdz četrsimt latiem, kravas pārvadātājam vai nosūtītājam - fiziskajai personai – no četrsimt līdz piecsimt latiem, bet kravas pārvadātājam vai nosūtītājam – juridiskajai personai – no pieciem tūkstošiem līdz desmit tūkstošiem latu.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 208.punktu, ja kravas automobiļu, kuru pilna masa pārsniedz 3,5 t, autobusu un to piekabju, kā arī transportlīdzekļu sastāvu gabarīti ar kravu vai bez tās, ar noņemamo aprīkojumu (piemēram, iekrāvēju) vai bez tā, faktiskā masa vai ass slodze pārsniedz šo noteikumu 3.pielikumā noteiktos lielumus, atļauja braukšanai pa ceļiem jāsaņem normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā. Atļaujas netiek izsniegtas dalāmu kravu pārvadājumiem ar transportlīdzekļiem, kuru gabarīti pārsniedz šo noteikumu

3.pielikumā noteiktos lielumus. Minētā pielikuma 10.punkta, kurā noteikta divasu tilta asu slodzes summa mehāniskajiem transportlīdzekļiem, saskaņā ar 10.1.4.apakšpunku, ja starpasu attālums ir 1,3 m un lielāks, bet mazāks par 1,8 m un ja dzenošajai asij ir dubultriteņi un pneimatisks vai tam pielīdzināms atsperojums vai ja abām dzenošajām asīm ir dubultriteņi un katras ass slodze nepārsniedz 9,5 t, divasu tilta asu slodzes summa ir noteikta 19 tonnas.

Tādejādi, lai atzītu, ka ir izdarīts administratīvais pārkāpums, par kuru atbildībā paredzēta LAPK 149.[33] panta desmitajā daļā, nepieciešams konstatēt, ka tiek pārvadāta krava bez noteiktā kārtībā izsniegtas atļaujas, ja transportlīdzekļa (transportlīdzekļu sastāva) ass slodze ir 11 t vai vairāk (tilta kopējā slodze ir 20,5 t vai vairāk).

[9] Administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēts, ka slodze uz otro asi 12000 kg, uz trešo asi 10800 kg, pie pieļaujamās 9500 kg. Aprēķinot 5% kļūdu, slodze uz otro asi 11400 – pārsvars 1900 kg. Uz trešo asi slodze 10260 kg – pārsvars 760 kg. Minēto faktu pierāda lietā esošais Mērījumu čeks Nr.279 (lietas 17., 80.lpp). Līdz ar to secināms, ka otrās ass slodze pārsniedz 11000 kg, ass slodzes pārsvars pārsniedz 1500 kg, un šādi faktiskie apstākļi atbilst LAPK 149.[33] panta desmitajā daļā noteiktajiem tiesiskajiem apstākļiem.

[10] Tiesa konstatē, ka lietā strīds ir par svēršanas procedūru, proti, vai veicot mērījumus ir ievērota pareiza svaru pielietošanas kārtība.

[11] Transportlīdzekļa vadītājs *A.V.* 2008.gada 18.aprīlī sniegtajā paskaidrojumā (sk. sprieduma 7.2.punktu) norādījis, ka pēc viņa domām svaru slīpums pārsniedz 5%.

No lietas materiāliem redzams un lietā nav strīda par to, ka mērījumi veikti pie „Sēnītes" stāvlaukumā (lietas 18.lapa). Virsmas slīpums 5% nozīmē virsmas pacēlumu par 100m posmā par 5m jeb 50 cm pacēlumu 10m posmā. Tādējādi, lai saskaņā ar svaru lietošanas instrukciju tie nebūtu lietojami, pacēlumam jāpārsniedz minēto, proti, 10m posmā pacēlumam jāpārsniedz 50 cm. Tiesas ieskatā šāds pacēlums ir acīm redzams un ir apšaubāma mērījuma procedūras iespējamība šādā pacēlumā, pati svēršanas procedūra būtu ļoti apgrūtinoša gan transportlīdzekļa vadītājam, novietojot transportlīdzekli svēršanai, gan pašiem mērierīces lietotājiem. Pie tam, tiesas ieskatā, nebūtu lietderīga un pieļaujama stāvlaukuma izveidošana šādā virsmas slīpumā, jo tas varētu radīt reālus draudus transportlīdzekļu izvietošanai šādā stāvlaukumā, proti, apgrūtinājums transportlīdzekļa vadītājam novietot transportlīdzekli stāvlaukumā, kā arī risks jau novietotam transportlīdzeklim izslīdēt, tādējādi apdraudot citus šādā stāvlaukumā izvietotus transportlīdzekļus. Tiesai ir zināms stāvlaukuma pie „Sēnītes" atrašanās vieta dabā un tiesai, vizuāli novērtējot stāvlaukumu, nerodas šaubas par to, ka stāvlaukums ir izvietotas uz līdzenas horizontālas virsmas, un līdz ar to svaru slīpums nevarēja pārsniegt 5% slīpumu.

No lietas materiāliem redzams, ka mērījums veikts ar HAENNI riteņu slodzes svariem WL 103, platēm 4142 un 4144 (administratīvā pārkāpuma

protokols Nr.BA Nr.408803). HAENNI riteņu slodzes svaru WL 103 lietošanas instrukcijā (lietas 33.lapa) 4.sadaļas „Kļūdu cēloņi" 4.1.2.punktā norādīts, ka gadījumā, ja svēršanas poligona slīpums ir pārāk liels, masa uz svariem negulstas taisnā leņķī, un rezultāts ir mazāks par patieso. Tādējādi, ja mērījums būtu veikts uz virsmas, kursa kritums ir lielāks par 5%, mērījuma rezultāts būtu mazāks par faktisko ass slodzi, no kā, savukārt, izrietētu, ka faktiskā ass slodze ir vēl lielāka par konstatēto, kas ir pretēji pašas pieteicējas interesēm.

[12] Svēršanā izmantotie neautomātiskie svari HAENNI WL 103. Likuma „Par mērījumu vienotību" 6.panta pirmajā daļā noteikts, ka mērīšanas līdzekļiem, kas pakļauti valsts metroloģiskajai kontrolei, jāatbilst šajā likumā un citos normatīvajos aktos izvirzītajām prasībām. Savukārt metroloģiskās prasības valsts metroloģiskajai kontrolei pakļautajiem mērīšanas līdzekļiem un to metroloģiskās kontroles kārtību saskaņā ar minētā panta otro daļu nosaka Ministru kabinets.

Ministru kabineta 2006.gada 7.marta noteikumu Nr.180 „Neautomātisko svaru atbilstības novērtēšanas noteikumi" (turpmāk – MK noteikumi Nr.180), kuros ietvertas Eiropas Kopienu Padomes 1990.gada 20.jūnija direktīvas Nr.90/384/EEK par dalībvalstu tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz neautomātiskiem svariem prasības, 7.1.punktā noteikts, ka svaru atbilstību šo noteikumu 2.pielikuma pamatprasībām var apliecināt cita starpā ar EK verificēšanu. Saskaņā ar MK noteikumu Nr.180 24.punktu svaru atbilstību nodrošina ar ražotāja atbilstības deklarāciju (24.1.apakšpunkts) un EK atbilstības sertifikātu, ja svaru atbilstība apliecināta ar EK verificēšanu (24.2.apakšpunkts). Savukārt saskaņā ar MK noteikumu Nr.180 23.punktu un 23.1. apakšpunktu metroloģiskā kontrole, lai nodrošinātu svaru atbilstību šo noteikumu prasībām arī turpmāk pēc svaru pirmreizējas atbilstības noteikšanas, tiek veikta divus gadus pēc CE atbilstības marķējuma uzlikšanas (pirmreizējas verificēšanas), veicot svaru verificēšanu. Tādējādi secināms, ka sākotnējais svaru atbilstības apliecinājums ir derīgs divus gadus.

Eiropas Kopienu Padomes 1990.gada 20.jūnija direktīvas Nr.90/384/EEK par dalībvalstu tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz neautomātiskiem svariem 1.pielikuma, kurā noteiktas pamatprasības svariem, 7.1.punktā, kā arī MK noteikumu Nr.180 1.pielikuma, kurā noteiktas pamatprasības neautomātiskajiem svariem, 13.punktā noteikti svēršanu ietekmējošie lielumi un laiks. Šo noteikumu 13.1.punktā noteikts, ka II, III un IV klases svariem, kurus novieto slīpi, jābūt pietiekami nejūtīgiem pret slīpumu, kāds tiem var būt parastos uzstādīšanas apstākļus. No minētās tiesību normas izriet, ka neautomātiskie svari, kuri ar attiecīgu atbilstības apliecinājumu ir atzīti par atbilstošiem MK noteikumu 180 prasībām, ir nodrošināti pret slīpuma ietekmi uz mērījuma rezultātu, ja mērījums veikts parastos apstākļos.

No lietas materiāliem redzams, ka HAENNI riteņu slodzes svari WL 103, platēm 4142 un 4144, kuri izmantoti administratīvā pārkāpuma konstatēšanā, CE atbilstības deklarācija izdota 2004.gada 22.aprīlī, bet 2007.gada 8.augustā izdots atbilstības sertifikāts Nr.511-00090, kas, ņemot vērā iepriekš norādīto, ir

derīgs līdz 2009.gada 8.augustam. Tādējādi secināms, ka pārkāpums konstatēts ar šim mērķim derīgu mērierīci, un līdz ar to nav pamata apšaubīt mērījuma pareizību.

Ņemot vērā norādīto, tiesa atzīst pieteicējas argumentu par pārsniegtu pieļaujamo slīpumu mērīšanas procedūrā par nepamatotu.

[13] Pieteicējas tiesas sēdē izteikto argumentu par iekšējā normatīvā akta - atbildētājas instrukcijas „Par autotransporta līdzekļu svēršanu" piemērošanas kārtības ievērošanu, izdodot pārsūdzēto lēmumu, tiesa atzīst par nepamatotu.

Administratīvā procesa likuma 1.panta piektajā daļā noteikts, ka iekšējais normatīvais akts ir tiesību akts, kuru publisko tiesību subjekts izdevis ar mērķi noteikt savas vai sev padotas institūcijas iekšējās darbības kārtību vai izskaidrot kāda ārējā normatīvā akta piemērošanas kārtību savā darbības jomā.

Savukārt administratīvā procesa likuma 67.panta sestajā daļā noteikts, ka iestāde nedrīkst pamatot administratīvo aktu ar iekšējo normatīvo aktu. Ja iestāde ir piemērojusi iekšējo normatīvo aktu, to administratīvā akta pamatojumā min, norādot iekšējā normatīvā akta izdevēju, izdošanas datumu, nosaukumu un piemēroto tiesību normu. Šai norādei ir informatīvs raksturs.

No minētajām tiesību normām izriet, ka iekšējais normatīvais akts nevar būt par pamatojumu iestādes izdotam administratīvajam aktam. Iekšējā normatīvā akta darbība nav uz āru vērsta, proti, tas nevar ietekmēt administratīvā akta adresāta tiesības vai tiesiskās intereses. Iekšējais normatīvais akts ir saistošs tikai attiecīgās iestādes amatpersonām vai darbiniekiem, nosakot iestādes iekšējās darbības kārtību vai sniedzot skaidrojumu kāda ārēja normatīvā akta piemērošanai. Tādējādi iekšējais normatīvais akts nerada administratīvā akta adresātam subjektīvās tiesības prasīt no iestādes kādu darbību izpildi vai atturēšanos no tās izpildes.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 103.panta pirmo daļu administratīvā procesa tiesā būtība ir tiesas kontrole pār iestādes izdota administratīvā akta vai iestādes faktiskās rīcības tiesiskumu vai lietderības apsvērumiem rīcības brīvības ietvaros, kā arī privātpersonas publiski tiesisko pienākumu vai tiesību noskaidrošana un no publisko tiesību līguma izrietošo strīdu izskatīšana. Savukārt Administratīvā procesa likuma 250.panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesa tais spriedumu, pārbaudījusi, vai: administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus; administratīvais akts atbilst materiālo tiesību normām; administratīvā akta pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu vai tam piešķirtās tiesības, apstiprinātās vai noraidītās tiesības.

No minētajām tiesību normām neizriet tiesas pienākums veikt iestādes iekšējo normatīvo aktu piemērošanas kārtības kontroli. Konkrētajā gadījumā pieteicējas norādītais iestādes iekšējais normatīvais akts ir saistīts ar pierādījumu nodrošināšanu administratīvā pārkāpuma lietā.

[14] LAPK 243.panta pirmajā daļā noteikts, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas)

likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Savukārt LAPK 243.panta otrajā daļā noteikts, ka šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar administratīvā pārkāpuma vietas apskates protokolu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, citu personu paskaidrojumiem, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskajiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Pierādījumus saskaņā ar LAPK 244.pantu, iestāde novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās atziņas.

Tiesa konstatē, ka atbildētāja, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, kā pierādījumus izvērtējusi administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.BA 408803, mērījuma Nr.279 izdruku, kravu pārvadājumu kontroles aktu Nr.83805, transportlīdzekļa reģistrācijas apliecību Nr.*/numurs/,* licences kartīti Nr.*/numurs/,* lielgabarīta un smagsvara pārvadājuma atļaujas Nr.1-50207/2008 un transportlīdzekļa vadītāja *A.V.* paskaidrojumu (lietas 16.-19.lapa).

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst par pierādītu pieteicējas izdarīto administratīvo pārkāpumu.

[15] Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 18.panta 4.punktu aizliegts piedalīties ceļu satiksmē, ja transportlīdzekļa (transportlīdzekļa sastāva) gabarīti ar kravas vai bez tās, faktiskā masa vai ass slodze pārsniedz Ceļu satiksmes noteikumos paredzētos lielumus un nav attiecīgās atļaujas braukšanai pa ceļu.

Ceļu satiksmes likuma 20.panta pirmajā daļā noteikts, ka transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam, turētājam) ir pienākums darīt visu nepieciešamo, lai ceļu satiksmē netiktu izmantoti tādi viņa lietošanā esoši transportlīdzekļi, kuriem nav dota atļauja piedalīties ceļu satiksmē vai uz kuriem attiecas aizliegums piedalīties ceļu satiksmē.

No minētajām tiesību normām izriet transportlīdzekļa īpašnieka (valdītāja, lietotāja) pienākums nodrošināt, lai ceļu satiksmē nepiedalītos viņam piederošs vai lietošanā vai valdījumā esošs tāds transportlīdzeklis, kuram aizliegta piedalīšanās ceļu satiksmē, citu starpā, arī tāds transportlīdzeklis, kura faktiskā masa vai ass slodze pārsniedz Ceļu satiksmes noteikumos paredzētos lielumus, ja nav attiecīgās atļaujas braukšanai pa ceļu.

No lietas materiāliem redzams un lietā nav strīds par to, ka transportlīdzekļa kravas pašizgāzēja Volvo FH16 ar valsts numura zīmi */reģistrācijas numurs/* īpašnieks ir pieteicēja. Tādēļ, ņemot vērā iepriekš norādīto, pieteicējai bija pienākums nodrošināt, lai ceļu satiksmē nepiedalītos pieteicējai piederošs transportlīdzeklis, kura faktiskā masa vai ass slodze pārsniedz Ceļu satiksmes noteikumos paredzētos lielumus.

[16] Tiesa konstatē, ka pārsūdzētais lēmums satur piemēroto tiesību normu uzskaitījumu, proti, pārsūdzētajā lēmumā konstatēts Ceļu satiksmes noteikumu 208.punkta un 3.pielikuma 10.1.4.punkta pārkāpums un atbilstoši konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem, pieteicēja saukta pie atbildības par izdarīto administratīvo pārkāpumu saskaņā ar LAPK 149.^{4} panta divpadsmito daļu. Pieteicējai administratīvais sods piemērots LAPK 149.^{4} panta divpadsmitās daļas sankcijas ietvaros, piemērojot tiesību normā paredzēto minimālo sodu.

Ņemot vērā norādīto, atzīstams, ka pārsūdzētais lēmums pamatots ar lietas faktiskajam sastāvam atbilstošām tiesību normām un atbildētāja savas kompetences ietvaros pieteicējai piemērojusi atbilstošu administratīvo sodu.

Administratīvā procesa likuma 7.pantā ietvertais vispārējais tiesību princips – tiesiskuma princips paredz, ka iestādes un tiesas rīcībai jāatbilst tiesību normām. Pieteicēja pieteikumā norādījusi, par šā principa pārkāpumu, objektīvi neizvērtējot lietas apstākļus. Taču, ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa secina, ka pārsūdzētajā lēmumā atbildētāja ir vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, un pamatoti atzinusi lietā esošos pierādījumus par pietiekamiem pārsūdzētā lēmuma izdošanai. Līdz ar to pieteicējas arguments par tiesiskuma principa neievērošanu atzīstams par nepamatotu.

[17] Ar 2009.gada 22.janvāra likuma „Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā" 9.pantu atbildība par pieteicējas izdarīto pārkāpumu, proti, autopārvadājumu veikšanu, pārsniedzot transportlīdzekļa ass slodzi par 1,9 tonnām, ir paredzēta LAPK 149.^{33} panta astotajā daļā, kurā noteikts, ka par autopārvadājumu veikšanu, pārsniedzot noteikto transportlīdzekļa (transportlīdzekļa sastāva) pieļaujamo faktisko masu no 2 līdz 5 tonnām vai ass slodzi no 0,5 līdz 2 tonnām, vai tilta slodzi, ja atsevišķi nav noteikta katras tilta ass pieļaujamā slodze, no 1 tonnas līdz 3 tonnām, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no piecdesmit līdz simt divdesmit pieciem latiem, kravas pārvadātājam – no četrsimt līdz tūkstoš latiem vai nosūtītājam – fiziskajai personai – no simt līdz divsimt piecdesmit latiem, bet juridiskajai personai – no četrsimt līdz tūkstoš latiem.

LAPK 8.panta trešajā daļā noteikts, ka aktiem, kas mīkstina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem vai atbrīvo no tās, ir atpakaļejošs spēks, tas ir, tie attiecas arī uz pārkāpumiem, kas izdarīti pirms šo aktu izdošanas. Aktiem, kas nosaka vai pastiprina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, atpakaļejoša spēka nav.

Ņemot vērā iepriekš konstatētos administratīvā pārkāpuma faktiskos apstākļus, tiesa secina, ka pieteicējas izdarītais administratīvais pārkāpums saskaņā ar minētajiem grozījumiem LAPK atbilst LAPK 149.^{33} panta astotajā daļā noteiktajam tiesiskajam sastāvams.

Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa uzskata, ka lietā ir pamats grozīt pieteicējai noteikto soda apmēru, piemērojot pieteicējai minimālo sodu LAPK 149.^{33} panta astotās daļas sankcijas ietvaros. Savukārt, izvērtējot piemērojamo sodu 149.^{33} panta astotās daļas sankcijas ietvaros, tiesa, uzklausījusi atbildētājas pārstāves tiesas sēdē izteikto viedokli, kā arī ņemot vērā lietā konstatētos

faktiskos apstākļus un pārsūdzētajā lēmumā piemēroto sodu LAPK 149.[33] panta desmitās daļas sankcijas ietvaros, proti, piemērots minimālais sods, tiesa secina, ka pieteicējai piemērojams LAPK 149.[33] panta astotajā daļā paredzētais minimālais sods – naudas sods Ls 400 (četrsimt lati).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. pantu, 253.panta trešo daļu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 5.punktu, tiesa

nosprieda:

apmierināt daļēji sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Magam" pieteikumu par Autotransporta inspekcijas 2008.gada 17.jūlija lēmuma Nr.290 atcelšanu.

grozīt Autotransporta inspekcijas 2008.gada 17.jūlija lēmumu Nr.290, uzliekot sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „Magam" naudas sodu Ls 400 (četrsimt lati).

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) S.Pone

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnese_____ S.Pone
Valmierā, 2009.gada 29.jūnijā.